

PEDRA SECA

Xavier Gual

EMPRESARI @xaviergual

VIDRIERES SALVADES A COPS DE PORRA

La marxa de l'esquerra antikapitalista a Manresa amb motiu del Primer de Maig (per cert, una jornada que necessita una reforma general de conceptes i objectius) es va cloure aquest any amb els vidres d'aparadors salvats a canvi d'incidents importants entre manifestants i mossos. I dos detinguts. La ciutat segueix al centre de l'actualitat per un motiu o bé un altre, ara per encabir els fets més greus de dilluns passat a tot Catalunya. Més enllà dels vidres trencats en botigues i hotels del Portal de l'Àngel barceloní, el nostre Born va ser el lloc més calent de tots. Només aquí van sortir les porres policials de les seves fundes per picar cuixes i costelles d'alguns dels que eren per allà. Des d'abans de l'inici de la concentració es va veure que el responsable policial havia decidit fer un desplegament d'agents i vehicles mai vist en un dia com aquest. Només ell sap els motius

pels quals ho va decidir, però es pot fer una hipòtesi: prevenir uns previsibles aldarulls que acabarien amb aparadors i vidrieres trinxats entre altres elements habitualment amenaçats com el mobiliari urbà que paguem entre tots. És del tot indiscutible que, sense la presència dels Mossos, aquesta setmana els vidriers haurien tingut feina extra a la zona comercial. L'efecte dissuasiu de treure una força de xoc va protegir béns però va generar una dura topada entre els manifestants i la policia a l'estretor de l'històric carrer que uneix Sant Domènec amb la Plaça de l'Om. Com que anaven junts des de la Ben Plantada, havien de passar tots plegats per allà i al mateix moment. Ben barrejats, ara sembla clar que s'abatussarien per qualsevol espurna, per una empenta o per un cop amb un pal de bandera, tal com va ser finalment. I de totes les pinyes, l'única que costa de

sortir és la primera, la resta i els vídeos a les xarxes apareixen soles. Desconec com es pot quadrar el cercle d'evitar aldarulls, el trencament de materials i fer una manifestació amb llibertat. Els manifestants van anar encapsulats en tot moment, molts dels que hi van participar ho van viure com una acció policial provocadora i limitativa per a les seves proclames. Per tant, tenim un xoc de legitimitats entre l'ordre i la manifestació, totes dues fonamentals. Simplificat és allò de veure on acaba la llibertat d'un individu: on comença la del que és al seu costat. Segons les idees de cadascú, es veuran els fets amb una òptica o bé una altra. Els uns veuran trinxeraires que cal reprimir i uns altres una brutalitat policial intolerable. D'altra banda i tristament, la tensió i les detencions passen al davant de les reivindicacions en l'interès que es genera. Els missatges queden tapats i no arriben

al conjunt de la societat. I també queda cobert el paper de tots els sindicats. Per raons diverses, passat el seu dia, em sembla que no acaben d'encaixar bé amb la societat d'avui. Els agradi escoltar-ho o no, i vulguin posar-hi remei o no, als treballadors els és més necessària que mai la seva rellevància en certs àmbits i enfront de certs poders globals. Però el seu model ha de ser revisat amb urgència. Poden prendre candela tot observant com els partits polítics tradicionals van perdent terreny i suport social. Sense tantes ajudes públiques i més exposats a processos electorals generals, serien més conscients de la sotragada que necessiten per sobreviure amb bona salut. I per al final: veient les mobilitzacions amb un denominador comú possible o probable entre les que es fan per la defensa dels drets laborals i les probablement previstes per a la fase final de

l'independentisme, no sóc capaç d'imaginar-me una República catalana sense la mobilització ciutadana. És clar que el sobirisme no tindrà èxit si és un projecte només de despatxos i urnes poc probables. I per tant, quan algú investit d'autoritat demani aquesta sortida als carrers als ciutadans activats amb el sobirisme, es correran dos riscos. El primer, el que hem comprovat aquesta setmana, que s'acabi a cops de bastó o bé trinxant de tot. I el segon, que la immensa majoria es quedi a casa. Sortir com als Onze de Setembre a fer un concentració festiva no serà el que es demanarà ara. Caldrà mobilitzar-se en un dia laborable, quedar-s'hi per força temps, fer una vaga general i assumir un trasbals general. Si algun dia arribem a aquest punt, serà l'instant de les grans incògnites i l'única cosa segura serà que tindrem un blanc o un negre de seguida. Encara sort. La resta és un full en blanc, em sembla que fins i tot per als que tenen la responsabilitat d'escriure'l.

CELEBRACIÓ DE KAVAFIS

A ESTONES

Carles Duarte i Montserrat

POETA

Josep Tero és una de les personalitats més rellevants de la cançó catalana. Ho és sense èmfasi, però amb coherència. Ho és des d'un humanisme inequívoc, des del treball tenaç i rigorós, des del compromís cívic i l'exigència ètica, des de la vocació apassionada de fer del cant una expressió de plenitud cultural. Ho és des de fa temps. Ho acrediten la seva sòlida discografia i la col·laboració amb artistes com Georges Moustaki, Maria del Mar Bonet i Marina Rossell. Al costat de les seves cançons sobre temes propis, entre les

quals n'hi ha que han esdevingut veritables himnes, com *Quan dic l'Escala*, Josep Tero ha incorporat al seu repertori textos de Joan Salvat-Papasseit, Caterina Albert, Maria Àngels Anglada, Maria-Mercè Marçal... Un dels seus poetes predilectes és Konstandinos Kavafis i la seva obra tan mediterrània, d'una sensualitat vitalista i nostàlgica i d'una lucidesa trasbalsadora, que ha deixat una empremta profunda en les generacions literàries posteriors. I a Kavafis ha dedicat el seu darrer enregistrament, *Kavafis en concert*, on Tero es nodreix de versions que han dut a terme del poeta alexandri Carles Riba, mestre i referent de dignitat, el lluminós Alexis Eudald Solà, el savi Joan Ferraté i el formidable hel·lenista Eusebi Ayensa, membre de l'Acadèmia d'Atenes i expert investigador sobre Kavafis, que, a més, encapçala el disc amb una encertada presentació. Cal agrair a Ayensa la dedicació indefallent a construir ponts entre Grècia i Catalunya, per donar continuïtat a una tradició filològica

«Ho acrediten la seva sòlida discografia i la col·laboració amb artistes com Georges Moustaki, Maria del Mar Bonet i Marina Rossell»

«El moment culminant de 'Kavafis en concert' és 'Cos meu, recorda', una de les millors creacions musicals de Josep Tero, que Marina Rossell havia fet també seva»

que al nostre país ha contribuït a aconseguir que afrontéssim els reptes de la contemporaneïtat sense oblidar els vincles decisius amb les nostres civilitzacions fundacionals. *Kavafis en concert*, que inclou una preciosa reproducció del manuscrit de la primera estrofa del poema *Ítaca*, amb les correccions personals del seu autor, conté vuit cançons, precedides de la recitació subtil i commoguda de Maria Farantouri, figura mítica de la cançó grega. A l'hora de concebre aquest conjunt, Josep Tero ha es-

quivat, amb bon criteri, la temptació de tornar a musicar dos poemes kavafians que Lluís Llach ja havia convertit en temes memorables, *Ítaca* i *A la taverna del mar*. Tero, sense trair Llach, ens hi endinsa des del seu propi estil. Entre les peces més interessants d'aquest magnífic mosaic kavafià, vull esmentar-ne una de ben singular, *El gat* («Són insondables els secrets sentiments que té / i és pulcra la bellesa que serenament transmet»). Potser, però, el moment culminant de Kavafis en concert és *Cos meu, recorda...*, una de les millors creacions musicals de Josep Tero, que Marina Rossell havia fet també seva d'una manera admirable, i que en aquesta ocasió sentim interpretada per Tero de primer en la paraula precisa i intensa de la traducció de Riba («Cos meu, recorda / no solament com t'han arribat a estimar, / no solament els llits on has jagut, / sinó també aquells desigs que per tu / llueïen dins els ulls obertament!») i tot seguit en els versos impressionants de l'original grec.

SUBSCRIPTOR

Si has demanat la nova targeta del CLUB **Regió7**,

la pots passar a recollir a les nostres oficines de Manresa, carrer Sant Antoni M. Claret, 32

